

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

”Jag Är”

President Jeffrey R. Holland
tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum

October 2024 general conference

Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus's mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble, making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,” the scripture says, asking, “Who is this?” I can

Kristi rena kärlek – så uppenbar i hans fullständiga lojalitet mot den gudomliga viljan – bestod och fortsätter att bestå.

Det är sabbat och vi har samlats för att tala om Kristus och honom som korsfäst. Han lever, min Förlossare.

Tänk på den här scenen från den sista veckan i Jesu jordiska liv. En folkhop hade samlats, inklusive romerska soldater beväpnade med påkar och omgjordade med svärd. Ledda av högrästeras tjänare med facklor i händerna var detta allvarliga sällskapintepå väg för att erövra någon stad. I kväll sökte de efter en enda man, en man som varken var känd för att bära vapen, ha någon militär träning eller för att ha gett sig in i någon fysisk kamp vid något tillfälle i hela sitt liv.

När soldaterna närmade sig gick Jesus, i ett försök att skydda sina lärjungar, fram och sa: ”Vem söker ni?” De svarade: ”Jesus från Nasaret.” Jesus svarade: ”Jag Är’ ... När Jesus sade till dem: Jag Är, ryggade de tillbaka och föll till marken.”

För mig är det här en av de mest gripande raderna i skrifterna. Bland annat säger den mig rättframt att bara det att få vara i närheten av Guds Son – den store Jehova i Gamla testamentet och den gode herden i Nya, som inte bär något som helst vapen – bara det att få höra rösten från denna tillflykt undan stormen, denne Fridsfurste, räcker för att få antagonister att stapplande dra sig tillbaka, snubbla över varandra i en hög och få hela gruppen att önska att de hade haft köks-tjänst den kvällen.

Bara några dagar tidigare när han drog in i staden under jubel, ”kom hela staden i rörelse”, står det i skriften, och man frågade: ”Vem

only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality.

är han?” Jag kan bara föreställa mig att ”Vem är han?” är precis den fråga de förvirrade soldaterna nu ställde sig!

Svaret på den frågan kan inte ha legat i hans utseende, för Jesaja hade profeterat omkring sju hundra år tidigare att ”han varken hade skönhet eller majestät när vi såg honom, inget utseende som vi drogs till”. Det låg sannerligen inte i hans fina garderob eller hans stora personliga rikedom, av vilka han inte hade någondera. Det kan inte ha legat i någon högre utbildning vid de lokala synagogorna eftersom vi inte har något bevis på att han någonsin studerade vid någon av dem, även om han redan i sin ungdom kunde förbrylla ytterst pålästa skriftlärdar och laglärdar, och överväldiga dem med sin undervisning, ”för han undervisade dem med auktoritet”.

Från och med sin undervisning i templet till sitt jublande intåg i Jerusalem och den avslutande orättvisa arresteringen, försattes Jesus gång på gång i svåra och ofta bedrägliga situationer där han alltid segrade – segrar som vi inte kan förklara annat än genom hans gudomliga DNA.

Men genom historien har många förenklats och till och med trivialiserats vår bild av honom och hans intygande om vem han var. De har reducerat hans rättfärdighet till enbart pryddhet, hans rättvisa till enbart vrede, hans barmhärtighet till enbart eftergivenhet. Vi får inte göra oss skyldiga till sådana förenklade versioner av honom som lägligt nog bortser från de lärdomar vi tycker är obekväma. Denna ”urvattning” har även gällt hans mest utmärkande dygd: hans kärlek.

Under sin mission på jorden lärde Jesus Kristus att det fanns två stora bud. De har lärts ut under den här konferensen och kommer alltid att läras ut: ”Älska Herren din Gud [och] älska din nästa som dig själv.” Om vi ska följa Frälsaren troget i dessa två avgörande och oupplösligt sammanlänkade regler, borde vi hålla fast vid det han faktiskt sa. Och det han faktiskt sa var: ”Om ni älskar mig håller ni fast vid mina bud.” Samma kväll sa han att vi ska ”älska varandra så som jag har älskat er”.

I dessa skriftställen är de betecknande fraser som definierar sann kristuslik kärlek – ibland kallad Kristi rena kärlek – absolut avgörande.

Vad definierar de? Hur älskade Jesus?

För det första älskade han av ”allt [sitt] hjärta, all [sin] förmåga, allt [sitt] förstånd och all [sin] styrka”, vilket gjorde att han kunde läka den dju-

In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, "Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth." His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus's divine charity was His obedience to every word that proceeded from God's mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: "Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning."

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father. Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was "a man of sorrows," the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus's love faileth not, and neither does His Father's. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

So, through abundance as well as poverty,

paste smärta och förkunna den svåraste verklighet. Kort sagt, han är en som kan ge nåd och fordra sanning på en och samma gång. Som Lehi sa i välsignelsen till sin son Jakob: "Återlösningen [kommer] i och genom den helige Messias, för han är full av nåd och sanning." Hans kärlek ger rum för en uppmuntrande kram när det behövs och bitter kalk när den måste sväljas. Så vi försöker att älska – av allt vårt hjärta, all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår styrka – eftersom det är så han älskar oss.

Det andra kännetecknet för Jesu gudomliga kärlek var hans lydnad mot varje ordsom utgick från Guds mun, i det att han alltid rättade sin vilja och sitt beteende efter sin himmelske Faders.

När Kristus kom till västra halvklotet efter sin uppståndelse, sa han till nephiterna: "Se, jag är Jesus Kristus ... Jag har druckit ur den bittra kalk som Fadern har gett mig ... varigenom jag har underkastat mig Faderns vilja ... från begynnelsen."

Av de myriader sätt han kunde ha presenterat sig på, gjorde Jesus det genom att betyga sin lydnad mot Faderns vilja – trots att han kort dessförinnan i sin stund av yttersta nöd, som Guds enfödde Son, hade känt sig fullständigt övergiven av sin Far. Kristi rena kärlek – så uppenbar i hans fullständiga lojalitet mot den gudomliga viljan – bestod och fortsätter att bestå, inte bara under enkla och bekväma dagar utan särskilt under de mörkaste och svåraste.

Jesus var "en smärtornas man" står det i skriften. Han fick uppleva sorg, trötthet, besvikelse och fruktansvärd ensamhet. I dessa, och i alla tider, sviker Jesu kärlek aldrig, och det gör inte heller hans Fars. Med en sådan mogen kärlek – som exemplifierar, bemyndigar och förläna – kommer inte heller vår att svika.

Så om det ibland verkar bli svårare ju mer du försöker; om du, just när du försöker arbeta på dina begränsningar och brister, finner någon eller något som har inriktat sig på att utmana din tro; om du, när du arbetar flitigt, ändå känner stunder av fruktan överväldiga dig, kom då ihåg att det även har varit så för några av de mest trofasta och fantastiska människorna i alla tidsåldrar. Kom också ihåg att det finns en kraft i universum som är fast besluten att motverkalla varje god sak som du försöker göra.

Så, i överflöd och fattigdom, i privat hyllning

through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

och offentlig kritik, i återställsens gudomliga beståndsdelar och i de mänskliga svagheter som oundvikligen är en del av den, håller vi oss till Kristi sanna kyrka. Varför? Därför att vi, liksom vår Återlösare, skrev under på att gå hela termen – inte bara tills vi har tagit det kortfattade inledande provet utan ända fram till slutprovet. Det härliga i detta är att rektorn gav oss alla uppslagbara svar innan kursen började. Dessutom har vi en stor hop privatlärare som påminner oss om de här svaren vid regelbundna anhalter längs vägen. Men självklart fungerar inget av det här om vi hela tiden skolkar.

”Vem söker ni?” Av hela vårt hjärta svarar vi: ”Jesus från Nasaret.” När han säger: ”Jag Är”, böjer vi knä och bekänner med vår tunga att han är den levande Kristus, att han ensam sonade våra synder, att han bar oss även när vi trodde att han hade övergett oss. När vi står inför honom och ser sårerna i hans händer och fötter, börjar vi inse vad det innebar för honom att bära våra synder och vara förtrogen med lidande, att vara fullständigt lydig mot sin Faders vilja – allt på grund av ren kärlek till oss. Att hjälpa andra bli bekanta med tro, omvändelse, dop, den Helige Andens gåva och mottagandet av våra välsignelser i Herrens hus – dessa är de fundamentala ”principerna och förrättningarna” som ytterst visar vår kärlek till Gud och vår nästa, och som glädjerikt kännetecknar Kristi sanna kyrka.

Bröder och systrar, jag vittnar om att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är det medel Gud har gett för att vi ska kunna upphöjas. Evangeliet den lär är sant, och prästadömet som ger den giltighet kommer direkt från Gud. Jag vittnar om att Russell M. Nelson är vår Guds profet, precis som hans föregångare var och hans efterträdare kommer att vara. Och en dag ska denna profetiska vägledning leda en generation som får se när vår frälsnings budbärare kommer ner som ”blixten ... från öster”, och vi ska utropa: ”Jesus från Nasaret.” Med evigt utsträckta armar och oförfalskad kärlek kommer han att svara: ”Jag Är.” Detta lovar jag med den apostoliska makten och myndigheten i hans heliga namn, ja, i Jesu Kristi namn, amen.